

De werktuigen kunnen snel omgevormd worden, de techniek gaat met een snelheid vooruit, die in vergelijking met het ontwikkelings-tempo der dierlijke organen kolossaal is. Daardoor is de mensheid van het oogenblik af, dat zij deze nieuwe banen insloeg, in enkele duizende jaren opgeklommen tot een hoogte, die haar even ver boven de hoogstontwikkelde dieren verhief, als deze boven de laagste staan. Met de uitvinding van de kunstmatige werktuigen wordt als het ware aan alle verdere dierlijke ontwikkeling een einde gemaakt. Op het oogenblik, dat dit apenkroost zich in een razend tempo tot goddelijke kracht omhoog verheft en de geheele aarde als zijn uitsluitend gebied in bezit neemt, houdt de kalme ontwikkeling van de organische wereld in Darwinistische zin plotseling op. Sinds de mensch door te temmen, uit te roeien, te kultiveeren en te fokken in de dieren- en plantenwereld ingrijpt, en alle levensvoorwaarden op aarde revolutioneert, formeert en bepaalt hij de verdere vormen van het dieren- en plantenleven naar zijn doel en zijn wil.

Daarom houdt met het ontstaan van de werktuigen ook de verdere verandering van het menschelijk lichaam op. De organen blijven, zooals ze tot nu toe geworden waren, met één uitzondering echter. De hersenen, het denkorgaan, moesten zich met de werktuigen samen ontwikkelen; en we zien ook inderdaad, dat het verschil tusschen hogere en lagere menschenrassen hoofdzakelijk bestaat in een verschil in herseninhoud. Maar ook de ontwikkeling van dit orgaan houdt op een bepaalde trap op. Sinds het begin van de beschaving nemen kunstmatige hulpmiddelen steeds meer de functie van de hersens over; de wetenschap wordt in boeken als in een voorraadschuur bewaard. Ons denkvermogen is tegenwoordig niet wezenlijk beter of hooger ontwikkeld dan dat der Grieken en Romeinen en misschien dan dat der Germanen, ons weten is echter onzaglijk toegenomen, en niet het minst daardoor, dat het orgaan van de geest door zijn kunstmatige plaatsvervangers de boeken, ontlast werd.

Laat ons nu, nu wij het onderscheid tusschen mensch en dier vastgesteld hebben, tot de vraag terugkeeren, welke vorm bij beiden de strijd om het bestaan aanneemt. De strijd om het bestaan veroorzaakt volmaking, daar al het onvolmaakte uitgroeit wordt. Dit principe staat onomstootelijk vast. De dieren worden door deze strijd steeds volmaakter. Maar nu moeten we ons nauwkeuriger uitdrukken en zien, waarin deze toenemende volmaaktheid bestaat. Want eigenlijk zijn het niet de geheele dieren, die met elkander een wedstrijd houden en volmaakter worden, maar het zijn de organen, waarmede zij strijden en konkurreeren, d.w.z. die organen, waarin het in de strijd voor het leven voor hen aankomt. De leeuwen strijden niet met hun staart, de hazen niet met hun oogen, de valken niet met hun snavel, maar de leeuwen voeren de strijd met hun springspieren en hun tanden, de hazen met hun pooten en ooren, de valken met hun oogen en vleugels. Vragen wij dus: wat strijd, wat voert de wedstrijd?

Deze plichten hief de bourgeoisie op, zij vernietigde de korporaties en schafte de feodale afhankelijkheidsverhoudingen af. De bevrijding van de arbeid beteekende tevens, dat de mensch elke toevlucht tot zijn medemenschen ontnomen werd, dat hij niet meer op anderen kon steunen; ieder kwam geheel op zich zelf te staan; **a l l e e n t e g e n a l l e e n** moest hij de strijd voeren, los van elke band, maar ook van elke steun.

Daardoor komt het, dat onder het kapitalisme de menschenwereld het meest op de wereld der roofdieren lijkt. Daardoor komt het, dat de bourgeois-Darwinisten hun voorbeelden voor de menschenmaatschappij bij de eenzaam strijdende dieren zochten; hun uitgangspunt was daarbij inderdaad de ervaring en hun fout bestond slechts daarin, dat zij de kapitalistische verhoudingen voor de eeuwig menschelijke aanzagen. De overeenkomst van de bijzondere kapitalistische strijdmethoden met die der alleenlevende dieren heeft Engels in het historische gedeelte van zijn Anti-Dühring op deze wijze beschreven (blz.293):

"De groote industrie tenslotte en het ontstaan van de wereldmarkt hebben de strijd universeel en tegelijkertijd van een ongehoorde heftigheid gemaakt. In een strijd tusschen de afzonderlijke kapitalisten zoowel als tusschen geheele industrieën en geheele landen beslist de gunst van de natuurlijke of kunstmatige produktievoorwaarden. De overwonnenen wordt zonder genade uit de weg geruimd. Het is de Darwinistische strijd om het bestaan, man tegen man, uit de natuur met verdubbelde woede op de maatschappij overgebracht. Het natuurstandpunt van het dier verscijt hier als hoogtepunt van de menschelijke maatschappij."

Wat is het nu, dat bij deze kapitalistische konkurrentie eigenlijk strijd en waarvan de volmaaktheid over de overwinning beslist?

Allereerst weer de technische hulpmiddelen, de machines. Hier geldt weer de algemeene wet, dat de strijd tot volmaking leidt. De volmaakte machine verslaat de onvolmaakte; de ondeugdelijke machines en kleine werktuigen gaan te gronde en de machine-techniek ontwikkelt zich met reuzenschreden tot steeds grootere produktiviteit. Dit is de juiste toepassing van het Darwinisme op de menschelijke maatschappij. Het bijzondere daarbij is, dat onder het kapitalisme het privaaleigendom heerscht en dus aan elke machine een mensch vastzit. Aan de groote machine zit een groot-kapitalist vast, aan de kleine een kleinburger en met de nederlaag van de kleinere machine gaat ook de kleine burger te gronde, met al zijn illusies en al zijn levensgeluk.

Daarnaast is de strijd een wedstrijd der kapitalen.

Het grootkapitaal is het volmaakste kapitaal; het groote kapitaal verslaat het kleinere en daardoor worden de kapitalen steeds groter. Deze konzentratie van het kapitaal ondermijnt steeds meer het kapitalisme zelf, want zij verkleint de bourgeoisie, die belang heeft bij zijn instandhouding en vergroot de volksmassa, die het wil opheffen.

Bij deze ontwikkeling wordt nu een van de karaktertrekken van het kapitalisme gaandeweg reeds opgeheven. De arbeidersklasse ontwikkelt in de wereld der eenzaam, ieder voor zich strijdende menschen een nieuwe bond, de klassenbond. De verenigingen beginnen ermee de wederzijdsche konkurrentiestrijd der arbeiders uit te schakelen en hun kracht tot een gemeenschappelijke strijd naar buiten te vereenigen. Voor deze nieuwe, uit de natuurlijke omstandigheden ontstaande klassenorganisatie geldt alles, wat van de maatschappelijke groepen in het algemeen gezegd is. In haar schieten de sociale driften, de zedelijke gevoelens, de zelfopoffering en de toewijding voor het geheel op schitterende wijze omhoog. En deze vaste band geeft aan de arbeidersklasse de geweldige kracht, die zij noodig heeft om de kapitalistenklasse te overwinnen. De klassenstrijd, die geen strijd met werktuigen, maar een strijd om de werktuigen is, een strijd om de beschikking over de technische uitrusting van de menschheid, wordt door de macht van het georganiseerd handelen, door de kracht der nieuw opgekomen klassenorganisatie beslist. In de georganiseerde arbeidersklasse groeit reeds een element der socialistische maatschappij op.

Passen wij nu dezelfde gedachtegang op de komende produktiewijze, op het socialisme toe. De tot volmaking leidende wedstrijd der werktuigen, die de geheele geschiedenis der menschheid beheerscht, houdt hier niet op. Nog steeds wordt hier, evenals onder het kapitalisme, de slechte machine door de betere verslagen en opgeruimd; nog steeds leidt dit proces tot een snelle toename der produktiviteit van de arbeid. Daar echter het privateigendom van de produktiemiddelen opgehouden heeft te bestaan, zit niet meer aan elke machine een mensch vast, die die machine zijn eigendom noemt en haar lot deelt. De machines zijn gemeenschappelijk eigendom en hun wedstrijd is nu nog slechts een onschuldige proces, dat bewust door de menschen voltrokken wordt, die na verstandig overleg eenvoudig de slechtere machines door betere vervangen. Het is dus eigenlijk alleen maar overdrachtelijk gesproken, wanneer wij deze vooruitgang een strijd noemen.

Daarmede houdt tegelijkertijd de onderlinge strijd van de menschen tegen de menschen op. Met het verdwijnen van de klassen wordt de geheele beschaafde menschheid een groote solidaire produktiegemeenschap. Daarvoor geldt hetzelfde wat voor elke gemeenschappelijke groep geldt: binnen de groep houdt de wederzijdsche strijd om het bestaan op; deze wordt alleen nog maar naar buiten gevoerd. Maar inplaats van de vroegere kleine groepen is nu de geheele menschheid gekomen. Dat wil dus zeggen, dat de strijd om het bestaan in de menschenwereld ophoudt. Hij wordt alleen nog naar buiten gevoerd, niet meer als een wedstrijd tegen soortgenooten, maar als strijd om het levensonderhoud tegen de natuur. Maar de ontwikkeling van de techniek, en van de daarmee gepaard gaande wetenschap bewerkt, dat deze strijd nauwelijks meer een strijd genoemd kan worden. De natuur is aan de menschen onderworpen en biedt hun, met geringe moeite hunnerzijds, een zeker en overvloedig levensonderhoud.

Daarmee slaat de ontwikkeling der menschheid nieuwe banen in; het tijdvak, waarin zij zich geleidelijk uit de dierenwereld ver- hief en de strijd om het bestaan in eigen, door het werktuigge- bruik bepaalde vormen voerde, neemt een einde; de menschelijke vorm van de strijd om het bestaan houdt op, een nieuw hoofdstuk van de menschelijke geschiedenis begint.

D A R W I N I S M E E N M A R X I S M E .

.....

I n h o u d .

	blz.
HET DARWINISME	1
HET MARXISME	6
HET MARXISME IN DE KLASSENSTRIJD	8
HET DARWINISME IN DE KLASSENSTRIJD	10
HET DARWINISME TEGEN HET SOCIALISME	13
NATUURPRINCIPE EN MAATSCHAPPLYLEER	19
HET MAATSCHAPPELIJK SAMENLEVEN	21
DE WERKTUIGEN, HET DENKEN EN DE TAAL	25
DIERORGAAN EN MENSCHENWERKTUIG	31
KAPITALISME EN SOCIALISME	34

De eerste aflevering van de reeks is reeds uitgegeven en zal in de toekomstige afleveringen de aandacht van de lezer trekken door het feit dat de afleveringen voortdurend worden aangevuld met nieuwe gegevens en op deze wijze een complete aflevering wordt.

LAZARUS EN MARXISME

INHOUD

1	HET LAZARUS-PROBLEEM
2	HET MARXISME
3	HET LAZARUS-PROBLEEM IN DE MARXISTISCHE THEORIE
4	HET LAZARUS-PROBLEEM IN DE MARXISTISCHE PRAKTIJK
5	HET LAZARUS-PROBLEEM TUSSEN HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
6	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
7	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
8	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
9	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
10	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
11	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
12	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
13	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
14	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
15	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
16	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
17	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
18	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
19	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
20	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
21	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
22	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
23	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
24	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
25	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
26	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
27	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
28	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
29	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
30	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
31	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
32	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
33	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
34	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
35	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
36	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
37	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
38	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
39	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
40	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
41	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
42	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
43	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
44	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
45	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
46	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
47	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
48	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
49	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
50	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
51	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
52	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
53	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
54	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
55	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
56	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
57	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
58	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
59	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
60	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
61	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
62	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
63	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
64	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
65	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
66	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
67	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
68	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
69	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
70	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
71	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
72	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
73	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
74	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
75	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
76	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
77	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
78	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
79	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
80	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
81	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
82	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
83	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
84	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
85	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
86	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
87	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
88	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
89	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
90	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
91	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
92	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
93	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
94	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
95	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
96	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
97	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
98	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
99	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME
100	HET LAZARUS-PROBLEEM EN HET MARXISME

BOEKHANDEL
DE PROLETARIËR
LEON DE LEE
33, Onderwijsstraat, 33
ANTWERPEN

